

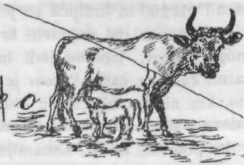

Rebus.

Priobčil F. Petrič.

dteo

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Uganka.

Osem črk besedo znani,
kakršen naj bil bi vsak.
Prvo črko le odstrani:
dobrih dečkov najdeš znak.
Le šestero črk napiši:
sleharn debel mož je tak.
Zopet prvo črko zbriši:
hrasta del dobiš krepak.
Štiri črke, kaj povédo?
Svet, kjer lahko klas zori.
Novo značijo besedo —
nemško reko — črke tri.
Dve naznanjajo število,
če ni toliko, nič ni.
Vzemi v roko le berilo,
v vsakem zadnja ti stoji.

Anton Medved.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Za kratek čas.

Tonček prileti ves vesel domov z iz-
pričevalom prvega tečaja: »Oče, dobil sem
najboljše mesto v soli!«

Oče: »Kako to?«

Tonček: »Pri peči sedim!«

Učitelj opominja svoje učence, naj bodo
blagi in naj prizanašajo drug drugemu, ter
vpraša: »Kaj bi ti storil, Vladko, da te kak
deček imenuje lažnika?«

Vladko: »Prosim, kako pa je velik
tisti deček?«

Učitelj: »Kdor se enkrat opeče, pih
tudi mrzle reči. Kdo mi zna povedati po-
doben pogovor?«

Franček nekoliko pomisli, pa se od-
reže: »Kdor se enkrat umije, se boji vode.«

Po slovenskih kmetijskih hišah je pustni
torek prekaljena prašičja glava z ušesi ne-
izogibna slaščica na mizi. Ko pride Kova-
čev Joško v šolo, ga vpraša učitelj v šali:
»No, Jožek, kaj si pa danes jedel?« — »Ej,
atej so mi malo ušesa odrezali«, odgovori
deček. Njegovi tovariši udarijo v gromek
smeh. »Ali res, ali res?« vpijejo in ga tip-
ljejo za ušesa.

Minki, učenki začetnici, so pomagali oče
izdelovati računske naloge, ki ji niso gladko
šle od rok. »Štej na prste!« reko naposled
oče. — »Kaj mislite, da imam toliko prstov
kakor Vi, ki ste veliki?« pravi Minka.

Golobčku. *)

Zmerno.

Besede zložil E. Gangl.

Uglasbil Ferd. Juránek.

Go-lob-ček, ti pri-ja-telj moj, ka-ko te rad i-mam; ne boj se me ni-
Pod stre-ho mla-de zdaj i-maš, ki kru-hek jim je vseč — in a-ko ni ga,
Na - jej se, po - tlej zle-tí k njim, po - zdravi jih le - po in dej, da od sr-
Po - vej še to, da v o-nem ni, brezčutne - ga sr - ca, kdor kaj potrebnim

kar ne boj, saj rad ti kru - ha dam.
dobro znaš, da glad je hu - da reč.
ca že - lim, da v slast bi vse jim slo.
po - de - li in ptičke rad i - ma.

*) Glej Josin-Gangl: II. berilo, stran 15!

Deška igra.

Dečki se kaj radi igrajo vojake. Mnogi si tudi napravijo kape iz papirja. Nekateri si pa opasejo lesene meče, a nekoliko jih ima celo lesene puške.

Tudi pri nas se igrajo dečki v zadnjem času prav pridno vojake. Orožja vendar nimajo, ker se vojskujejo tako:

Ko se zberejo dečki, se vstopijo paroma drug za drugim. Pazijo pri tem v prvi vrsti, da stopita v par vedno dva enako velika dečka. Ko se uredi tako, se razstopijo v dva enaka oddelka. Prvi deček v levi vrsti poveljuje prvemu oddelku, a prvi deček v desni vrsti drugemu oddelku. Ker pa besni sedaj vojna med Angleži in Buri, se imenujejo prvi Bure, a drugi Angleže.

Oba oddelka odkorakata na nasprotni strani, kjer se uredita v dva dela. Prvi del prične boj, a drugi pomaga, ako opeša prvi del. Črez nekoliko časa odkorakajo Angleži proti Burom, ali pa nasprotno. Ko sovražnik to vidi, odkoraka tudi ta. Kolikor bolj se približujejo, tolikor bolj pospešujejo korake.

Ko se pa zgrabijo, se prične boj na ta način: Kdor vodi to igro, drži v sredi dolgo in debelo vrv. Za to poprimajo dečki, vsak oddelek za eno stran.

Na dano znamenje začno vleči vsak na svojo stran. Vsak oddelek puskuša namreč potegniti svojega sovražnika na svojo stran. Ako se pa pri tem kdo izpotakne, mora odstopiti. To velja toliko, kakor da bi v boju padel. Črez nekoliko časa prikorakajo tudi ostali vojaki obeh strank. Tudi ti zgrabijo za vrv ter pomagajo vleči.

Ne trpi navadno dolgo, in en oddelek začne vleči svojega nasprotnika na svojo

stran. Drugi se sicer temu upirajo, toda mnogokrat zaman. Ko jih privlečejo precej daleč za seboj, je končana prva bitka. »Buri so zmagali! Angleži ste bili tepeni!« kriče veselo dečki prvega oddelka.

Oba poveljnika zbereta nato svoje vojake ter jih vodita zopet na nasprotni strani. Zopet se ponavlja bitka časih z istim, časih z nasprotnim uspehom.

Tako se ponavlja boj večkrat zaporedoma. Ko pa se vrnejo domov, ali ko morajo dečki v šolo, se veselo menijo med potjo o bojnih uspehih. »Buri smo trikrat zmagali. Angleži ste bili tepeni!« kriče prvi. Drugi jim pa odgovarjajo: »Jutri bomo pa mi zmagali!«

Tako se zabavajo dečki pri nas. Veselilo me bo, ako bom slišal, da ste se tudi drugod poprijeli te sicer preproste, a jako zabavne igre.

L. Stiasny.

Izza Napoleonovih mladih dni.

Veliki vojskovodja Napoleon pripoveduje o svoji mladosti tako: Kot poročnik sem plačeval hrano in stanovanje svojemu bratu — sam Bog ve, kako mi je to težko delo. Ali naj vam povem, kako sem to uravnal? Nikdar ni moja noga stopila v kavarno ali kako drugo zabavišče. Suh kruh sem jedel. Obleko sem si snažil sam, pa je zato tudi ostala dlje časa čista. Najvernejše prijateljice so mi bile knjige, ali — kako sem moral stradati, da sem si jih mogel omisliti! Ko sem si z veliko težavo odrgal od ust 5 do 10 frankov (= 4 do 8 K), tedaj sem hitel ves vesel do svojega knjigarja v Valenci. To je bilo veselje, to skrb moje mladosti!

„Pisanice“.

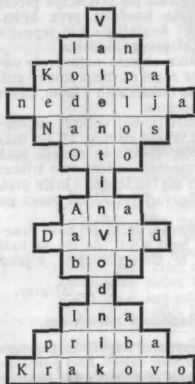
Oton Zupančič, našim bralcem dobro znan pesnik, je zbral svoje mladinske pesmi ter jih z naslovom »Pisanice« podaril slovenski mladini za Veliko noč. Te pesmi so v resnici lepe. Naša mladina jih bo prebirala z velikim veseljem in bo gotovo hvaležna za to lepo darilce pesniku, ki tako marljivo piše zanjo. Nekatere izmed Zupančičevih pesmi so tako lepe, da nimajo para v vsi slovenski književnosti. On govori tako preprosto in prijazno, tako srčno in živahno, da se bo naša mladina ob mnogih pesemcah prav prijetno zabavala. Prepričani smo, da se jih bo mnogo kar sama ob sebi naučila na pamet. Slovenske starše opozarjamo na to zbirko pesmi. Naj jo pridno kupujejo in razveseljujejo z njo dodre svoje otroke. Lepo vezana knjižica stane samo 80 h. Prodaja jo založnik L. Schwentner v Ljubljani in tudi drugi knjigotržci.

„Pomladni glasi“.

Izšel je že X. zvezek »Pomladnih glasov«, ki jih izdajajo ljubljanski bogoslovci. Ta zvezek, ki je okrašen z osmimi slikami, je uredil gosp. Frančišek Kralj. Letošnji »Pomladni glasi« so posvečeni spominu velikega škofa in prijatelja slovenske mladine, Antona Martina Slomška, ker praznujemo letos stoletnico njegovega rojstva. Večina sestavkov v »Pomladnih glasih« je pisana lepo in zanimivo, da je knjižica vredna vsega priporočila. Najbolj nam ugaja sestavek »Jesen je bilo...« (spisal Pavel Perko.) Za nekatere pesmi bi bilo bolje, da jih ni. Naša mladina bo imela z letošnjimi »Pomladnimi glasi« mnogo veselja, treba je samo, da se v čim večjem številu razširijo med njo. Knjižica stane: lepo vezana 1 K 80 h, v platno vezana 1 K 10 h, kartonirana 80 h in broširana 60 h. Na prodajo jo imajo vse knjigotržnice.

Rešitev besedne naloge v 4. številki.

„Valentin Vodnik“.

Pišek, učencec na vadnici v Mariboru; Andrej Cekada, učencec v Ljubljani; Alojzij Lenček v Ljubljani; Minka in Dragica Orožen, učenci v Trebnjem; Stanko Sajovic, učencec v Kranju; Rafael Dolinšek v Brežicah; Mira Gosic, učenka, Dragica Farčnik, poštna upr. v Dolu; Erna Lenčič in Ana Jeglič, učenci v Ljubljani; Lepica, Nuška, Ljubica in Tilica Cepuder, učenke uršulinskega zavoda v Ljubljani; Zorka Legat, Milka Kutin, Mici Windischer, učiteljske kandidatnje v Ljubljani.

Novim naročnikom so na razpologo še vse številke. ➤

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrt leta 1 K 25 h. Naročnino prejema gosp. Luka Jelenc, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Izdajatelj in odgovorni urednik je Engelbert Gangl, učitelj v Ljubljani, Turjaški trg št. 4.